

Минавам моста и завивам към боровата гора. Вечерта се струи из огнени небесни кранове и на вълни залива бръмчащия град. Електрическият кордон се огъва надолу и се губи във дъното на широкия булевард. Днес е делник и оживление нагоре няма. Във гората е тихо. Ще изплаша, може би, някоя влюбена двойка, пияна от щастие и суета, търсяща прибежище от злите човешки очи. Изкачвам се бавно, защото краката ми отмаляха съвсем. Обръщам се и гледам. Градът кипи. Вървя пак и търся сред мрака онай точка, дето трябва да се отбия навътре, за да свърша със себе си. Стига, Достатъчно далеч съм от всичко, което случайно може да попречи на проекта ми. Обхваща ме слабост, треперене. Може би това са последните конвулсии на великата жажда да се живее. Аз съм примирен вече, макар че не съм наситен на живот. Приближавам без страх защото не намирам друг изход. За последен път се обръщам към усойницата, която отрови дните на младостта ми; да видя ламията, която изсмука маслото на живота ми; да зърна небето, което пресуши извора на радостта ми. Аз храча връз твой лик, чудовище! Презирам твоето лицемерно морал, твоите вертепи, из които, пред продадените ни сестри развратните и охолни твои обитатели разливат кръвта ни, превърната на омайно шампанско. . . Във душата ми потреперва струната на дълбоко съжаление, че няма да видя деня, когато ти ще рухнеш въ развалините на собствения си гнет и под маската на твоето безчовечно лицемерие ще разцъфтят цветята на щастие и доброта за моите изстрадали братя и сестри. Аз тази вечер ще свърша. Утре господарите ти ще научат от органите на разните партии, въ които продажни вестникари ще пишат: „Тази година самоубийствата зачестиха. . . Снощи младежа Х . . .“, Какво точно ще пишат, не е важно. Но аз ще изместя или ще забавя някое рекламно обявление за финно брашно 0000 или за първокачествения и единствен по реномето си шоколад Пеев. Аз . . . ще из-